

A portrait of a young man with dark, wavy hair, wearing round-rimmed glasses and a light-colored, possibly white, button-down shirt. He is looking directly at the camera with a neutral expression. The background is a plain, light-colored wall. The image has a slightly aged, grainy quality.

தொ. சிவசுந்தரி.

0.31.2

மா. வரதராஜன்.

நிலாவென்று காட்டுகின்ற

ஒளி முகத்தாள்

அவள் சிரும்புவது

K.T.R

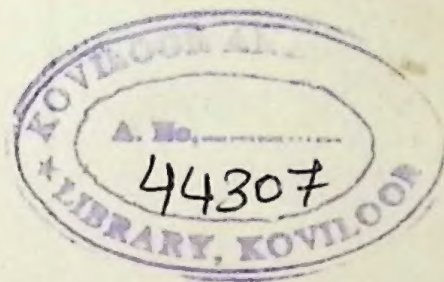
- * சந்தகுதித் தைலம்
- * ஒயிட்ரோஸ் ஹேராயில்
- * ஜெகன் மோகன பத்தி.

K.T.R. வாசுததி கிரவியசாலை

விஜயபுரம். தஞ்சாவூர் ஜில்லா.

கவிச்சொல் கேள்ர்!

மா. வரதராஜன்.
“சிமலன்”

ஜெயந்தி பதிப்பகம்,
விஜயபுரம்.

(தஞ்சாவூர் ஜில்லா)

காணிக்கை !

ஆர்வமெனும் கனலேற்றி
அருங்கவிதை சுவையூட்டி
சீர்வளரும் தமிழின்பச்
செழுஞ்சுவையை உணர்த்திட்ட
பேர்வளரும் நற்கவிஞ் !
பெருங்குணமார் கலைவாண !
நேர்வளரும் உளமகிழ
நினக்கிதுவே காணிக்கை !

—மா. வரதராஜன்

அச்சிட்டோர்:

கிருஷ்ண (பவர்) பிரஸ், திருவாரூர்.

நல்லாசிகள்.....!

.....'கவிச்சொல் கேளீர்' என்ற கவிதைத் தொகுதியைப் படித்து மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தேன். தங்கள் கவிகள் சொல் வளமும் பொருள் நிறைவும் கற்பனையும் பொருந்தியுள்ளன. எளிய பதங்களும் இனிய நடையும் அவற்றின் சிறப்புகள் தங்கள் கவித்திறமைமென்றேலும் வளர்ந்து பேரும்புகழும் பெருமைகளும் உண்டாகும் என்று மனமார்வாழ்த்தி இறைவனை வணங்குகிறேன். ஆனந்தான கவிஞர் திரு. வெ. இராமலிங்கம் பிள்ளை.

'வளமையுற்ற நெஞ்சினிலே வாழ்விற்பச் சுவை கூட்டும் இளமைத் துடிப்பினிலே இங்ஙனமோர் கவியாகி, நம் வாதாசன், நம் நெஞ்சிலே குமிழிடும் இளமையை அமிழ்தான தமிழிலே அழகோடு பாடுகிறார். கண்ணனைய கவிதைகளால் விண்ணளவத் தமிழ் வளர்க்கும் அவர் பணியைக் கண்டு என் மனமும் பண்பாடுகிறது.

—திரு. அரு. ராமநாதன் ஆசிரியர் “காதல்”

.....பழைய சாலத்தைப் போன்று தமிழிலே கருத் தாழமும் சொற்சுவையும் கொண்ட கவிதைகள் மிளிர வேண்டும் என்பது பலமது அவர். இத்தகைய போராவலைத் தீர்க்க வருவதுபோல் நண்பர் திரு. வாதாஜன் அவர் சளின் கவிதைகள் தோற்றுவிகின்றன. அவரது சிரிய முயற்சி போற்றப்படவேண்டியது ஆகும். “வளமையுற்ற நெஞ்சினிலே வாழ்விற்பச் சுவைகூட்டும் இளமைத் துடிப்பினிலே.....” கவியாகிவிட்ட அவரது இனிய கவிதைக் குழைக் கேட்கக் கேட்க இனிப்பு சொட்டு கிறது..... வாழ்வின் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளைப் பல கோணங்களினின்றும் தமது கவிதைக் கண்களால் கண்டு கற்பனைத் திறத்தடன் கவிதை புனையும் கவிஞர் ஆற்றல் பலகாலும் பெருகவேண்டும் அவரது கவிச் சொல்லினால் தமிழ் மக்கள் ஊக்கம் பெறவேண்டும் என்பதே என் விருப்பம்.

திருமதி எஸ். திரிபுரசுந்தரி, “லக்ஷ்மி”

Ma. Varadarajan is a dreamer. His dreams are sublime. They hold the mirror upto life, and are woven in to a superb texture with fine warp and woof of filmy gossamer. They throw on our sordid life a rich glow of enduring glory that makes us feel that life is worth living.

Prof. C. S. KAMALAPATHI, M. A.

கண்பர் வாதாஜன் கவிதைகளிலே பிரேமையின் கீதஒலியும், வோர்ட்ஸ்வொர்த் கூறிய பிரபஞ்சத்தின் தயா இசையும் ஊடும் பாவுமாக ரூஸ் கொடுக்கின்றன. நல்லதோர் வீணை செய்து கலமிரு கவிதைபாடி வையம் பாவிக்க முன் வந்த வாதாஜன் வாழ்க! அவர் கவிததிறன் வளர்க!

—திரு டி. வி. ஸ்வாமிநாதன் பி. எஸ். லி.

கவிஞர் மா. வாதாஜன் அவர்கள் ஒரு சோம்பேறி. உயர்ந்த கற்பனையுடனும், கைபாளுநர் சொல்லுமுகும் நிறைய இருந்தும் அடிக்கடி எழுதவில்லையே!

—கவிஞர் என். எஸ். சிதம்பரம் ஆசிரியர், “இசையருவி”

சுமிழ்த்தாயின் இன்பபூங்காவில் மலர்ந்துள்ள சிறிய பூங்கொடி கவிஞர் வாதாஜன் தாம் அங்கங்கே எழுதிய கவிதைகளிலிருந்து சிறிய மலர்களின் இதழால் ஒரு சுதப்ப மலர் கட்டித்தருகிறார். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு மணம்; மொத்தத்தில் எல்லாம் சேர்ந்து மனசிற்கு ‘பாசகம்’ தருகின்றன. படிக்கப்படிக்க இன்னும் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் தந்தால் அதுதானே வளரும் இலக்கியத்திற்கு உரைகல். பூங்கொடி என்றால் சொன்னேன்? உண்மை நம் மனசிலே எப்படிச் சுற்றிக்கிளை பிடித்து வாசமிடுகின்றன; வட்டமிடுகின்றன; வளர்ச்சி பெறுகின்றன? நீங்களே அனுபவித்தப்பாடுங்கள். மென்மை, செழுமை, பெண்மை தெரியவரும் இன்னும்....? கவிதை பிறர் சொல்லித் தெரிவ தில்லை. தானே நாமாக உரை வேண்டியது. படித்தும் பாடியும் பாடுங்கள்

—திரு சு. கி. அகில இந்திய ரேடியோ, திருச்சி.

தங்கள் உள்ளத்தில் பிறந்த இக்கவிதைகள் என்
உள்ளத்தைத் தொடுகின்றன. இன்னும் மற்றவர் உள்ளத்
தையும் தொடக் கூடியவை. அரும்புக் குள்ளே மணம்
உருவாவது போல் தங்களிடம் கவிதை உருவாகிக்
கொண்டிருக்கிறது. அரும்பு மலரும்; இதழ்கள் அவிழும்;
மணம் பரவும். தங்கள் கவி மணம் பரவ என் வாழ்த்துக்கள்

—திரு அகிலன், நாவலாசிரியர்.

கவியோங்க நீடு வாழ்க!

தண்ணந் தமிழ் மணக்கும் சாற்புடைய
நன் மனத்தீர்
எண்ணம் மதவாகி ஏற்றமொழி
நுரையாகி
விண்ணும் மகிதலமும் விசிறி
எழும்புகின்ற
வண்ணம் கவிபாடும்
மாண்பினையே போற்றுகின்றேன்

*

திருச்சியில் ரோடி யோ வில்
செந்தமிழ்க் கவிதை வெள்ளம்
விரித்தனார் என்ப தோர்ந்தேன்
விழைவுறுங் கவிகள் கண்டேன்
அருக்தியும் துடிப்பும் நெஞ்சில்
ஆர்வமும் தெளிந்து வந்தேன்
விருத்திபெற் றின்னு மின்னும்
விளங்கவென் றிசைக்கின் றேனே

*

கன்னியைக் கண்டு காதல்
கமழ்வுறப் பாடும் அந்தக்
கன்னிகன் முயற்சி யாய்
கவிதையைக் கண்டேன் பின்னர்
பொன்னியின் வெள்ளங் கண்டு
பூரித்து மகிழ்ச்சி யேறப்

பொன்னியற் கவிதை வந்த
பொற்பினை யறிந்தேன் ஐய!

✱

தஞ்சாவூர்க் கோயிலினில் சுவர்த் கண்ட
சாரமமை சித்திரத்தைக் கண்டு னார்ச்சி
நெஞ்சா விறியந்தச் சித்திரத்தில்
நிறைபாவந் தன்னையியற் கவிதையாலே
செஞ்சா மொழியிசைத்துப் பாடிநின்ற
திறத்தையும்கா னறிந்துவகை கொண்டேன்
[அப்பால்
அஞ்சாத நெஞ்சுடைய புதுமைப் பித்தன்
அரியஎழுத் தைப்போற்றும் பாடல்பார்த்

✱

[தேன்

செம்பதுமக் கோயில்வளர் அன்னை பூயிற்
சீதையென எழுந்தருளிச் சிறைப்பட்டுள்ளம்
வெம்பினைந்த ஏற்றஞ்செரல் ராமகாதை
விளம்பிய அக் கம்பன்சீர் பாடும்பாடல்
பம்புமன்கில் வினைந்துருவ மெடுத்திருக்கும்
பான்மையையும் கண்டுமெழி கொண்டேன்
[நூற்கம்
அன்புநினைந் திக்கவிதை யாற்றல் பேன்மேல்
அலர்கவென வாழ்த்துவின்றேன் வாழ்க
[வாழ்க!

✱

புத்தகமாகக் கவிதைகளை உருவாக்கிப்
பொலிவுறுத்துப் பொற்புணர்ந்தேன்
மெத்தகன்றார்; திருத்தமுறப் பதிப்பித்து
வெளியிடுதல் வேண்டு மன்பிர்
கைத்தலத்து வேலுடைய திருவாளன்
அருளாளன் கருணை யாலே
நித்தழந்தப் புகழோங்க அன்போங்கக்
கனியோங்க நீடு வாழ்க

திரு. தி. வா. ஜகந்நாதன், ஆசிரியர், "கலைமகள்"

கவிச் சொல் கேள்ர்

திருச்சி அகில இந்திய ரேடியோ
நிலையத்தில் 10-1-52 இரவு
9-15 மணிக்கு ஒளி பரப்பப்
பட்டது. நிலையத்தாரின் அனு
மதியோடு பிரசுரிக்கப்படுகிறது.

கன்னித் தமிழ் மொழியில்
கவிஞர் பலர் சொற்கேட்ட
பின்னும் இவ்வானொலியின்
பெட்டியினைத் திறந்து வைத்து
இன்னும் சில கேட்கும்
இச்சையுடன் இப்பொழுது
என்னை எதிர் பார்த்து நிற்கும்
இனிய தமிழ்த் தோழர்களே !

முன்னொந் நாள் காளியம்மன்
முன்னெழுந்து வழிமறிக்க
தன்னுடைய வாய் திறந்து
தம்பலத்தை அவளுமிழ்த்
தின்னாதினிலே மனமே
தித்திக்கும் பேறு பெற
அன்னதிலே பாட்டிசைக்கும்
ஆசு கவி நானல்ல.

பிள்ளைப் பிராயத்தே
பெற்றவரைக் காணாமல்
கிள்ளும் பெரும்பசியால்
கேவியமும் போதினிலே

அள்ளி அவன் கொடுத்த
 அகிலம்மை பால் குடித்து
 உள்ளம் கனிந்து கவி
 ஒதுபவன் நானல்ல.

இம்மண் ணுலகினிலே
 இன்புகளும் துன்புகளும்
 தம்மைப் பிடித்துலுக்கத்
 தள்ளாடி மெல்ல பொல்ல
 சம்மத மில்லா தீழுக்கும்
 சாவுடனே செல்லுகின்ற
 உம்மைப்போல் காணும் ஓர்
 ஊனுடல மானிடன் தான்.

எப்படியோ ஏதுக்கோ
 எக்கேயோ அன்றொரு நாள்
 ஒப்புவமை அற்ற உயர்
 கலைவாணர் கவிதையிலே
 தாம் புதுமை கண்ட மனம்
 தமிழ் வெறியில் கூத்தாட
 ஆம் - புதியவோர் கவிபாய்
 அரங்கேற வந்தவிட்டேன்.

ஆடுகின்ற மயிலுடலில்
 அலருகின்ற மலரிதழில்
 பாடுகின்ற சூரிலிசையில்
 பாவையர் தம் திருமுகத்தில்
 காடுகின்ற எம்போன்றார்
 காட்டந்தனைக் கவர்ந்து
 காடுகின்ற பான்மையில் தான்
 சமைத்துவிட்டாள் இயற்கை மகள்.

வேறு

புத்தம் புதுமலர்கள் புத்தழகுப் புழிப்பில்
புன்னகைத்துகின் றிருக்கும்வண்ணமலர்ப் புஞ்சோலை
மத்தியிலே மட்காந்து மணங்கமழும் தென்றலிலே
மணிக்கலிதை பாடவரும் மார்பினை இங்கெனக்கில்லை

கற்றவரும் மற்றவரும் கைகுவித்து அஞ்சலிக்க
காவலர்கள் காப்பிடித்து கையிலடைப்ப ரோந்த
அற்றதயர் முற்றமிலா ஆனந்தப் போதையிலே
ஆறுநா கவிஞனெனும் அதிர்ஷ்டமுரின்கெனக்கில்லை

காலமெனும் காற்றடிக்க காய்ந்தவிழும் விழியின்
கண்ணிர்த்துளிகளை - ஆம் - கருத்துச் சருகுகளை
கூலக் கடைத்தெருவின் குப்பைகளைச் சேகரிக்க
கூட்டிடுமோர் தொட்டியெனக் குவிக்குமொரு
[பித்தன் நான்]

விரண்ணளவு முப்பரிசை வேந்தரசு மாளிகைகள்
உள்ளநில விரிபதன் வழி நடுவே [விதவிதமாய்
கண்ணிடையே நீர்தளர்ப கையிலொரு சட்டியுடன்
கைப்பிடிபூண் பிச்சைக்கு கதறியழும் வறிஞன் நான்]

தாக்கவரும் கொடுவனோத்தேக்குர் வலிப்படையன்று
தலைவர் சிந்தாழ்த்தவரும் விரியுடைய சொல்லன்று
ஏக்கத் தடிதுடிப்ப இருதயத்தின் பொருமலொலி
என்னுடைய கவிதையெல்லாம் இன்னவைதான்
[வேறின்கை]

வேறு

வளமையுற்ற நெஞ்சினிலே
வாழ்வின்பச் சுவைகூட்டும்
இளமைத் தடிப்பினிலே
இவ்வனமோர் கவியாகி

உளம்போன போய்கினிலே
 ஒருநாள் கடந்து செலம்
 கனமான காலேஜ்
 கட்டிடத்தில் கண்டதிது.

அவள் ஓர் காலேஜ் நுமரி. இதயம் வளந்நம்
 மெல்லிய ரோஜா மணி. சிநிக்குந் சென்விதர்கள்
 என் நித்தைக்கு இன்பமுட்டின கவிதை பிரவசித்
 தது. இதநான் என் ருதற்கவிதை கன்வி ருயற்சி.

மட்டுப் படாத என்
 மாசுற்ற காதலை
 மொட்டான உன்ஹன்
 மலராகும் நேர்த்தியை
 பட்டான மெனியின்
 பாவன மனைத்தையும்
 திட்டாத தமிழிலே
 தித்திங்கப் பாடுவேன்
 - என்னை நீ மணந்தால் !

குமரி உன் நெஞ்சிலே
 குமிழிந் இளமையை
 அநிழ்தான தமிழிலே
 அழகோடு பாடுவேன்.
 - என்னை நீ மணந்தால் !

5, 6 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பதினெட்டாம்
 பேருக்கு வாயவம் காண நானும் நன்பர்களும்
 காவிக்குச் சென்றிருந்தோம். காவிரி கங்கையாக
 காட்சியளித்தான். அதே காவிரிக்கு இந்த வருஷம்
 பதினெட்டாம் பேருக்குக்குப் போயிருந்தேன்.
 அடேயப்பா ! இடைக்காலத்தில் எத்தனை மாறுதல்
 கள் ! ருந்தான் நிகர்ச்சியை கவிதை குசியுடன்
 லுப்பிட்டிப் பார்த்தது என் தமிழ் நெஞ்சம்

கூதலடித்தது கார்முதில்
கூடி விண்மீதில் குதித்தது
கீதமிசைத்ததோர் பூங்குயில்
கிழந்திசை மொல்லச் சிரித்தது

சிறு அலைக்கரம் தாக்கிய
செக்கச் செவேலென்ற நீரிடை
ஆறு சலுப்பி வழிந்தது
ஆடி படுகொட்டு மன்றுதான்

பாம்பெனச் சிறிதும் கூதலில்
பட்டுத் துகில் துனியாடி வோர்
சாம்பிரத் தோண்டி இடையிலே
தாங்கி அலையென வந்தவள்

பூவிரி வண்ண இசைக்களரல்
புன்னகை தோன்ற அழைத்தனள்
காவிரி நீரில் இறங்கி நான்
காதலியோடு நீராடினேன்

உன்று முன்னுளில் நடந்தது
ஆண்டு பல பல வாயினார்
இன்று நிகழ்ந்தது போலவே
இன்னாமை நெஞ்சிடை - புள்ளது

ஆடி படுகொட்டே - இன்றுப் முன்
ஆண்டினில் போலவே பென்னியில்
ஓடி வரும் புனலில் பலர்
கூடி நீராடிச் செல்கின்றனர்

கூதலடிக்குது கார்முதில்
கூடி விண்மீதில் குதிக்குது
கீதமிசைக்குதோர் பூங்குயில்
கேட்டிதை வானம் சிரிக்குது

எல்லா மிருக்கிற தாயினும்
 என்னுளம் கோயிலின் அம்பிகை
 இல்லை யெனினிற் சென் சென்றவள்
 இன்னும் திரும்பவே இல்லையே.

தஞ்சாவூர் பேரியகோவிலில் ஓர் அற்புத சித்திரம் தீட்டப்
 பட்டுள்ளது. போர்க்களம்; ஒரு மாவீரன் கையிலில்
 வாளேற்றி கம்பிரத்துடன் படை நடுவில் நின்றுகொண்டிருக்
 கிறான். பக்கத்தில் காதளவோடிய விழிகளுடன் ஒரு
 மங்கை துக்கரும். எக்கரம் முகத்திலே படர வீரனிடம்
 ஏதோ யாசிக்கும் பாவங்களில் நின்றுகொண்டிருக்
 கிறாள். இது என்ன கருத்தோடு தீட்டப்பட்டிருக்கலாம்
 என்று தன்பங்களுக்குள் வாக்குவாதம் கிளம்பிற்று. என்
 னாநிலே பட்ட கருத்தை கவிதை வடிவில் கொடுத்தேன்.
 அதுதான் இது:—

பஞ்சமையின் மத்தியிலே
 பத்தினிபரன் துஞ்சையிலே
 வெஞ்சுமரின் பறைகேட்டு
 விட்டு விட்டுக்கெவ்விடத்து
 வெட்டுண்டு விழ்க்குறளும்
 வீரர்களின் தலை ஒட்டு
 வட்டிலிலே செங்குறுதி
 வாய் மடுத்த நாச்சுடக்கும்
 நாங்குட்ட மத்தியிலே
 நாடியற்ற முண்டங்கள்
 பேய்க்கத்து ஆடிவிழும்
 பிண மலையின் மேலேறி
 இன்னும் தன் கைவேலாக்(கு)
 இரையளிக்க பகையணியில்
 என்னமிசுந் துள்ளதென
 இரண்டு விழியுந் துள்ள
 இலக்கினிடம் பாய்ந்துவரும்
 இருளியின் மின்னொளிபோல்

வலக்காத்தின் வாள் சுழல்
வாணத்தின் படை நடுவே
சிறிவந்து பாய்ந்திடுமாண்
சிங்கம்போல் போர் வெறியால்
விரிட்டுத் தாவி வரும்
வீர ! எழில் மாரா !

காமக் கணை பாய்ச்சி
கைப்பிடித்த என்னுளத்தில்
நரத்தழல் மூட்டி
இருளில் கணை விட்டுவிட்டு
கைவாளுக் கூண் தேடி
களம் முழுதும் சுற்றி வரும்
ஐயா ! அப்படை யெனது
ஆக மிசைப் பாயாதா ?

மனந்துணிந்து களர்புகுமென்
மையல்வெறி காணவும். நீ
சினந்திடுவாய் என்றாலும்
செல்லும் வழி கேறின்றி
விட்டுவிட்டு நீ புகுந்த
கெஞ்சாரின் படுகளத்து
நட்ட நடுவில் துணிந்து
நண்ணிவந்து கெஞ்சுகிறேன்

செல்லரிக்கும் சுவடிகள் போல்
சிதாவதைக் குள்ளாகி
அல்லும் பகலுமுன(து)
ஆசையினால் சாகுமென
தன்பைத் தகைந்திடுமில்
வாயுதத்தை விட்டெறிந்து
இன்பமுற இவ்விடம் விட்
டென்னுடன்வா இல்லையெனில்

கொன்று விடு - ஆம் - உனது
கூர்வாளால் மார்பிளந்து
இன்றே அழித்துவிடு
இதுவே என் தோரிக்கை.

பேறுமள்ளர் புதுமைபித்தன் மறைந்தார் என்ற
செய்தி என் நெஞ்சைப் பிளந்தது. என் குருநாதர்
புதுமைபித்தனை பாமனால் அஞ்சலித்தேன்.

பொன்னுடலைப் போற்றாமல்
பூந்தமிழைப் போற்றியதால்
இன்னல்வரும் போதெல்லாம்
இன்பமென ஏற்றதனால்
தன்னிலைமை பாழாக

தவித்து ஒரு சின்னொளிருந்த
பின்னமை விட்டுப் புதுமைப்
பித்தனெங்கோ போய் மறைந்தான்.
வாசிக்கும் வார்த்தைகளில்

வானமுதைத் தேக்கியதால்
நேசித்து நாம் நமது

நெஞ்சமெனும் பீடத்தே
பூசித்த அப்புலவன்

போய்மறைந்தான் - ஆம் - அதனைப்
பேசுப் பயனிலைதான்

பேதைமனம் கேட்கிறதா ?
சின்னஞ்சிறு கதைகள்

செப்பரிய கற்பனைகள்
மின்னும் புதுக் கவிதை

மேல்நாட்டுப் பாணியிலே
இன்னும் பல தறைகள்

ஏதேதோ கண்டருளி
கன்னித்தமிழ் உயினைக்

காத்த உயிர் சென்றதுவே
பத்தினியும் கண்பர்களும்

பாதவித்து நிற்கின்றார்
கத்தும் குழந்தை முகம்

கண்ணீரால் மங்கியது

வித்தகர்கள் எல்லோரும்
 வெப்பித் துடிக்கின்றார்
 அத்தனையும் பாராமல்
 அவன் அமரனாகிவிட்டான் !

(வேறு)

பொதிகையில் பிறந்த தென்றல்
 புலன் எட்டாத் தொலைவில் எங்கோ
 மதிற்சுவர் உள்ளே வாய்ந்த
 மலர்ச் சோலை தன்னைத் தொட்டு
 திடுக்கின்ற காதல் பேசுதல்
 தடுக்கென்று பிரிந்ததைப்போல்
 சதிசெய்த மறைந்துவிட்டான்
 சகோதரர் மயங்கித்தேர்ப்ப.

கம்பன் கவிதையில் எனக்குத் தனிமோகம் உண்டு.
 சமீபத்தில் நடந்த கம்பர் விழா ஒன்றில் நான் எழுதி
 வாசித்த பாடல்கள் இவை.

வெள்ளெருக்கஞ் சடைமுடியான் வெற்பெடுத்த
 திருமேனி வீழ்த்தி வாகைக்
 கள்ளிருக்குந் தாசனியுங் காளைபெருங்
 காதையினைக் கவிதை யாக்கி
 உள்ளுவந்து பயில்பவர்தம் ஊன் சிலிர்க்க
 உடல் சிலிர்க்க உயிர்ப்புக் கூட்டி
 கொள்ள நமக் கூட்டியவக் குரிசிலினை
 கம்பனெனக் கூறுகின்றோம்

இவ்வுலகம் உள்ளளவும் இயலிசையில்
 நாடகத்தில் இனிமை கூட்டும்
 செவ்விறுஞ் செந்தமிழின் சீர்த்திகளும்
 பரம்பொருளின் சிறப்பும் உள்ள
 அவ்வரையில் கம்பனெனும் அம்புவியின்
 கவிதையுந் ஆனஒன்றே
 செவ்வையிலுன் காப்பியமும் சீருடையுன்
 திருப்பெயரும் சிறஞ் உண்மை.

வின்னெனினிதந் தாகையுள் வீசுமெழிற்
 றண்மதியம் வேந்தென் றோங்கும்
 வண்ணமிந்த புலியிடையே வாய்ந்த பலர்
 பேசுமொழி வகையிலுற்ற
 மண்ணகத்து மாந்தகெல்லாம் மண்டியிட்டுக்
 கைகூப்பி மிழிந்து போற்றும்
 கண்ணைய கவிதைகளால் விண்ணளவத்
 தமிழ் வளர்த்தான் கம்ப நாடன்

பாற்கடலின் ஈடுவிலொரு பாம்பினையிற்
 துயில்பவலின் பண்டைக் காதை
 போற்றலுதும் பொற்பினதே புலியிடையி
 லெனினுமதிற் புதுமை கூட்டி
 கோற்றவருங் கண்டறியா நுண்மையெலாங்
 தண்டமிழால் நுழைத்துக் காட்டி
 ஏற்றமுறச் செந்தமிழில் இன்பமிகப்
 புரிந்தவன் நந் எந்தல் அம்மா

